

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

คิริโกะกับคาเฟ่เยียวยาใจ

癒し屋キリコの約束

โมริซาวะ อากิโอะ

เขียน

พิมพ์รัก สุนสวัสดิ์

แปล

กดลองอ่าน

หลังจากได้รู้โดยบังเอิญว่าเธออายุเท่ากับฉันและเป็นหนอนหนังสือ
พวกเราก็กลายเป็นเพื่อนสนิทกันอย่างรวดเร็ว

-โมริซาวะ อากิโอะ

การอ่านดีจากรากหญ้าสีเขียว

คำนำสำนักพิมพ์

ความทรงจำที่คิดว่าไม่อาจลืม สักวันก็จะเลื่อนราง บาดแผลที่คิดว่าไม่มีทางหาย สักวันก็จะจางลง เพราะจิตใจของมนุษย์นั้น แข็งแกร่งกว่าที่เราคิด ไม่ว่าจะเจอปัญหาหรือเรื่องราวเลวร้ายมากมายแค่ไหน เวลาจะทำให้ความเจ็บปวดที่ยากทานทนราวกับโลกจะถล่มลงมา กลายเป็นเพียงความเจ็บแปลบเล็ก ๆ ราวกับมดกัดเมื่อนึกถึง และแน่นอนบางครั้งความโศกเศร้าและความผิดหวังเหล่านั้นก็ไม่มีวันหายไปจนหมดสิ้น แต่ชีวิตก็ยังคงเดินหน้าต่อไป เพราะบาดแผลและเรื่องราวเลวร้ายเหล่านั้นเป็นเพียงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว ไม่ใช่ตัวเรา ตัวเราไม่ใช่บาดแผล ไม่ใช่ความผิดพลาด และไม่ใช่เรื่องราวที่ไม่น่าจดจำเหล่านั้นอย่างแน่นอน

ศิริโกะกับคาเฟ่เยียวยาใจ ผลงานจากนักเขียนยอดฝีมือ มิริซาวะ อากิโอะ ถ่ายทอดวิธีการเยียวยาในแบบที่ไม่เหมือนใคร (และอาจไม่มีใครอยากเหมือน) ของศิริโกะ หญิงสาวสุดลึกลับ เจ้าของคาเฟ่โรทรที่มีกล่องทำบุญวางไว้ในร้าน และจะพาเหล่านักอ่านไปลิ้มรสเรื่องราวหอมหวานที่แอบติดขมที่โคนลิ้นไม่ต่างจากชาร้อนสักถ้วย ก่อนจะปิดท้ายด้วยของหวานแสนอร่อย

สารบัญ

บทนำ	1
บทที่หนึ่ง	5
บทที่สอง	75
บทที่สาม	112
บทที่สี่	160
บทที่ห้า	208
บทที่หก	255
บทที่เจ็ด	302
บทส่งท้าย	357
หนังสืออ้างอิง	367
ส่งท้ายจากผู้แปล	369
เกี่ยวกับผู้เขียน	371
เกี่ยวกับผู้แปล	373

บทนำ

ฉันจะพาเธอไป อย่าปล่อยมือฉัน

(เยส-เยส-เยส¹ / ออฟคอร์ส)

กลางดึกของฤดูร้อนที่อบอุ่น
ชายร่างสูงเพรียวกำลังเดินขึ้นบันไดที่เชื่อมสู่ชั้นสองของบ้าน
ค่อย ๆ ก้าวทีละขั้น ๆ ด้วยฝีเท้าแผ่วเบา
หน้าผากมีเหงื่อซึมบาง ๆ ริมฝีปากบางเริ่มเข้าหากันเหมือน
ตัดสินใจอะไรบางอย่างได้

เมื่อเดินขึ้นไปประมาณเจ็ดขั้น ชายหนุ่มก็ชะงักเท้า ก่อนจะ
รูดซิปกกระเป๋าคาดเอวสีดำที่ผ่านการใช้งานมานาน แล้วหยิบมีดพับ
ทหารออกมาจากด้านหลัง

ด้ามจับสีดำทึบ เขาดึงใบมีดหนาออกมา ใบมีดที่ยัง
ไม่มีรอยนิ้วมือเลยสักกรอຍสะท้อนแสงไฟบนบันไดวิบวับ

ชายหนุ่มระบายลมหายใจสั้น ๆ ดังฟู...ยกข้อมือปาดเหงื่อ
ที่ผุดบนหน้าผาก กระชับมีดในมือขวา แล้วเดินขึ้นบันไดต่อ
ประตูห้องนอนอยู่ทางขวามือบนชั้นสอง

¹ YES-YES-YES เพลงโดยวงออฟคอร์ส (Off Course)

เขาค่อย ๆ หมุนลูกบิดประตูของห้องโบราณอย่างระมัดระวัง
แกรก...

เสียงดังขึ้นเบา ๆ แล้วลูกบิดประตูก็หมุน
ประตูห้องเปิดออก ผิดกับที่ชายหนุ่มคาดไว้

ชายหนุ่มค่อย ๆ ผลักประตูให้เปิดออกโดยพยายามไม่ให้
เกิดเสียง มวลอากาศจากเครื่องปรับอากาศที่กำลังทำงานไหลพุด
ออกมาจากช่องแคบ ๆ ที่เปิดอ้าเล็กน้อย เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้
ช่องนั้น แอบมองเข้าไปในห้องด้วยตาข้างขวา

ข้างในเป็นห้องแบบตะวันตกสะอาดสะอ้านขนาดประมาณ
แปดเสื่อ² ไฟนีออนในห้องนอนถูกปิดลงแล้ว แต่ทั้งห้องยังคง
มีแสงสว่างสีเหลืองสลัว ๆ จากไฟใต้เตียงที่เปิดอยู่

เครื่องปรับอากาศส่งเสียงเบา ๆ
นาฬิกาบนผนังดังติก...ติก...ติก...ปล่อยให้คำคืนแสนสั้นกลาง
ฤดูร้อนหมดลงทุกวินาที

ทางซ้ายสุดของห้องมีเตียงเดี่ยวตั้งอยู่
หญิงสาวนอนอยู่บนนั้นคนเดียว
ชายหนุ่มเลื่อนตัวผ่านประตูที่เปิดแง้มไว้ เดินตรงไปทางเตียง
ท่ามกลางแสงสลัว

ก้มลงหายใจ ก้มลงมองหญิงสาวที่กำลังหลับ

เรือนผมสีดำยาวเป็นประกายเงางาม ดวงหน้าที่แม่หลับตา
อยู่ยังดูออกกว้างดงาม ผ้าห่มผืนบางที่คลุมร่างเพรียวขยับขึ้นลง
สม่ำเสมอตามลมหายใจขณะนอนหลับ

²ขนาดโดยมาตรฐาน หนึ่งเสื่อเท่ากับ 1.62 ตร.ม.

ผู้หญิงคนนี้...

แววตาของชายหนุ่มไม่ฉายแววความเศร้าหรือความเจ็บปวด
กำด้ามมีดแน่นขึ้นทีละน้อย

ผู้หญิงคนนี้!

ชายหนุ่มกระโดดขึ้นเตียง

นั่งคร่อมบนท้องของหญิงสาว

เธอรู้สึกตัวตื่น ผะยสีหน้าตกใจ ตื่นรนพยายามจะผลัก
ชายหนุ่มออกตามปฏิกิริยาอัตโนมัติ

ทว่าทันทีที่เข้าใจสถานการณ์ ร่างของหญิงสาวก็หยุดตื่น
จากนั้นในช่วงไม่กี่วินาที ชายหนุ่มและหญิงสาวต่างหยุดนิ่งโดย
ไม่พูดอะไร มีเพียงเสียงของเครื่องปรับอากาศและนาฬิกาบนผนัง
ที่ทำให้มวลอากาศในห้องสั่นสะเทือนอย่างแผ่วเบา

ในที่สุดชายหนุ่มก็ยกมีดในมือขวาขึ้นสูงในระดับไหล่อย่าง
ช้าๆ

แล้วก้มลงมองหญิงสาวในทำนองนั้น

หญิงสาวจ้องมองชายหนุ่มตรงๆ

ชายหนุ่มเงยมีดขึ้น นัยน์ตาฉายแววแห่งความกลัว ทว่าไม่รู้
ทำไมนัยน์ตาของหญิงสาวกลับสงบชวนให้คิดว่าโล่งใจ

ฉันจะฆ่าเธอ—

ชายหนุ่มเอ่ยเช่นนั้น ทว่ากลับฟังเหมือนเสียงครางแหบพร่า
มือที่กุมมีดก็สั่นระริก

หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ โดยไม่ขยับเขยื้อน ดูเหมือนจะมีรอยยิ้ม
ละมุนที่มุมปากด้วยซ้ำ

จังหวะที่ชายหนุ่มตั้งท่าจะพูดอีกครั้งว่าจะฆ่า— หญิงสาว

ก็พูดขึ้นมาก่อน

“จะถูกฆ่าก็ไม่เป็นไร”

“...”

“ตายแล้วอาจจะได้เจอเธอ”

ชายหนุ่มกลืนน้ำลาย เงื่อมิดขึ้นเหนือศีรษะ

ทันใดนั้น เครื่องปรับอากาศที่ตั้งค่าเป็นอุณหภูมิห้องไว้ก็

ส่งเสียงดังหึ่งแล้วหยุดทำงาน

ความเงียบในห้องหนักอึ้งอย่างจับพลัน

ติก...ติก...ติก...เซมิวินาทีของนาฬิกาแขวนผนังเร่งเร็ว

ชายหนุ่ม

“ถ้าฉันก็ตายซะเถอะ...”

มีเสียงออกมาในที่สุด

มีตคมกริบตวัดลงมาจากเหนือศีรษะของชายหนุ่ม

สวบ ความรู้สึกน่ารังเกียจที่ไม่เคยเป็นมาก่อนส่งมาถึงฝ่ามือ

ของชายหนุ่มที่กุมมิดไว้

นอกหน้าต่างบานเลื่อนที่เชื่อมสู่ระเบียง ได้ยินเสียงไซเรน

ของรถตำรวจไกล ๆ จากที่ไหนสักแห่งในความมืดมิดยามค่ำคืนกลาง

ฤดูร้อนที่อบอ้าว

บทที่หนึ่ง

บ่อยครั้งที่มักจะเจอเมื่อหยุดค้นหา
(เข้าไปในความฝัน! / อิโนอุเอะ โยซุอิ)

โซวะโดที่ฉันทำงานอยู่เป็นคาเฟ่โรเก้เก้ๆ เล็ก ๆ
ตั้งอยู่เงียบสงบในมุมหนึ่งบนถนนที่พลุกพล่านพอสมควร
ชื่อร้านค้านั้นซึ่งทอดยาวจากวงเวียนหน้าสถานีรถไฟ
มองเผิน ๆ เป็นคาเฟ่แสนธรรมดา แต่จังหวะที่เปิดประตูร้านเข้ามา
ลูกค้าใหม่จะทำหน้าราวกับพูดว่า “เฮ้ะ” กันเป็นส่วนใหญ่ เพราะมี
หิ้งบูชาเทพเจ้าตั้งอยู่ถัดจากเครื่องคิดเงินข้างทางเข้าออก
หิ้งบูชาในคาเฟ่โรเก้เก้หรือ

หากเป็นคนทั่วไปย่อมรู้สึกว่ามันเป็นธรรมดา นอกจากนั้น
ทั้งที่เดิมทีสิ่งๆ ที่เรียกว่าหิ้งบูชาเป็น “ชั้นวาง” ที่ควรติดไว้บนผนังสูง แต่
ที่ร้านแห่งนี้กลับวางไว้ข้างเครื่องคิดเงินในระดับความสูงที่คนต้อง
ก้มลงมอง มีหน้าข้าหน้าหิ้งบูชานั้นก็ยังมีของแปลก ๆ อีกอย่างหนึ่ง
ก็คือกล่องทำบุญขนาดเท่ากล่องส้มสองกล่องวางต่อกันหรืออยู่ด้วย

¹ Yumeno Nakae เพลงโดย อิโนอุเอะ โยซุอิ (Inoue Yosui ค.ศ. 1948 - ปัจจุบัน)

เนื่องจากมีหิ้งบูชาอยู่ข้างเครื่องคิดเงินของคาเฟ่และข้างหน้าต่างนั้นยังมีกระถางกล่องทำบุญ จึงไม่น่าแปลกที่ลูกค้าใหม่จะทำตาโต

แม้อนุโลมให้มีหิ้งบูชาและกล่องทำบุญอยู่ในคาเฟ่แบบที่เรียกได้ว่ายอมถอยยให้หนึ่งร้อยก้าว²...ไม่สิ สองร้อยห้าสิบก้าวเลยละ แต่ฉันคิดว่าทางเข้าออกของร้านนั้น หรือที่เรียกอีกอย่างว่า “ที่นั่งต่ำ³” ไม่ควรเป็นที่ประดิษฐานเทพเจ้าโดยเด็ดขาด เดิมทีหิ้งบูชาควรอยู่ “ที่นั่งสูง” ด้านในสุดของร้าน

แต่ปรากฏว่า “ที่นั่งสูง” ในพื้นที่ให้บริการของร้านนี้กลับมีวัตถุลึกลับอย่างอื่นวางอยู่ แก้วโยกที่ผ่านการใช้งานมานานจนน้ำมันเคลือบเงาหลุด นี่เป็นแก้วสำหรับคุณอาริมุระ ศิริโกะเจ้าของร้านนี้ ไม่ว่าจะไม่มีหรือไม่มีลูกค้าในร้าน คุณศิริโกะก็มักจะพักผ่อนหย่อนใจสบายๆ พลังโยกแก้วโยกตัวนี้เสมอ บางทีเธอก็อ่านหนังสือการ์ตูนบ้าง ทาเล็บบ้าง หรือกระทั่งดื่มเบียร์เป็นครั้งคราว ฉันคิดว่านี่เป็นภาพที่แปลกประหลาดเอามากๆ ซึ่งจะไม่ได้เห็นในคาเฟ่ทั่วไปแน่นอน

มีหน้าซำทั้งที่คุณศิริโกะเป็นเจ้าของคาเฟ่ แต่กลับชงกาแฟและชาไม่เก่งเอาเสียเลย ไม่สิ พุดให้ชัดๆ ก็คือ เครื่องดื่มที่เธอคนนี่ชงไม่อร่อย ไม่ใช่แค่ “ขาดอะไรบางอย่าง” แต่มัน “แย่มาก” จนน่าแปลกใจ ด้วยเหตุนี้ ฉัน คาชิซากิ เทรุมิ ซึ่งเป็นผู้จัดการร้าน

² เป็นสำนวน หมายถึง ยอมอะลุ่มอล่วย

³ ที่นั่งที่อยู่ใกล้กับประตู มักมีคนเดินเข้าออก เป็นตำแหน่งสำหรับผู้ที่ เป็นฝ่ายต้อนรับ ผู้มีอาวุโสน้อยกว่า หรือผู้มีสถานะต่ำกว่า ส่วนที่นั่งสูง คือที่นั่งที่อยู่ด้านในสุดและห่างจากประตูมากที่สุด เป็นตำแหน่งที่นั่งสำหรับแขกผู้มีอาวุโสมากกว่า หรือผู้มีสถานะสูงกว่า

จึงต้องรับผิดชอบเกือบทุกอย่างในร้านนี้

ฉันเป็นคนเรียบง่าย ซื่อซลาด ไม่กล้าแสดงออก ชอบอ่านนิยายและหนังสือการ์ตูนมาตั้งแต่สมัยก่อน มีข้อดีเพียงอย่างเดียวคือซงกาแพและซาอรัย อันที่จริงฉันได้เรียนรู้ (เคล็ดลับที่เรียกว่า) เวทมนตร์เล็ก ๆ น้อย ๆ จากมาม่าซึ่งร้านกาแพบนแหลมร้างที่สวยงามซึ่งบังเอิญไปเยือนเมื่อหลายปีก่อน ทว่าแม่บอกเรื่องนี้แก่คุณคิริโกะ เธอก็ยังซงให้อรัยไม่ได้เลยสักนิด บางทีอาจมีทั้งคนที่ใช้เวทมนตร์นั้นได้และไม่ได้ก็ได้ แม้พูดจาอวดดีเช่นนั้น แต่ฉันเป็นมือใหม่ที่เริ่มทำงานที่ซอวะโดได้ประมาณหนึ่งปีนิด ๆ เท่านั้นเอง ทว่าทั้งที่เป็นเช่นนั้น ฉันคิดว่าควรได้เป็นผู้จัดการร้านก็เป็นความก้าวหน้าที่ออกจะแปลก ไม่สิ พูดให้ถูกต้องกว่านั้นก็คือ ฉันได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการร้านตอนเที่ยงหลังเริ่มทำงานที่นี้ได้หนึ่งเดือนนิด ๆ เท่านั้น

“โอ้ย ปวดหัว ขนาดนอนถึงเที่ยงแล้วยังไม่หายเมื่อดังเลย...นี่ คักก็ เธอเป็นผู้จัดการร้านแทนฉันตั้งแต่วันนี้นะ ทำงานเป็นบ้าเป็นหลังตั้งแต่เข้ามามันไม่เข้ากับนิสัยฉันซะด้วยสิ”

ทันทีที่ลงมาจากชั้นสองของร้านซึ่งเป็นที่อยู่อาศัย คุณคิริโกะก็พิมพ์แบบนั้นพลาง ทว่าฉันจึงได้ “เลื่อนตำแหน่งเร็วจัง” ไหน ๆ ก็พูดแล้ว เมื่อลองถามว่าถ้าฉันเป็นผู้จัดการร้านแล้วคุณคิริโกะจะทำอะไร เธอหยุดคิดประมาณสองวินาทีแล้วตอบกลับมาสองคำว่า “ปลดเกษียณ” แม้คิดว่า การปลดเกษียณในวัยเพียงแค่นี้ก็แปลกประหลาดอย่างกับสมัยเอโดะเลย แต่รู้สึกเหมือนในแง่หนึ่งก็เหมาะกับคุณคิริโกะผู้เกียจคร้านดี

นอกจากผู้จัดการร้านมือใหม่ หึงบูซากับบกลง์ทำบุญซึ่งอยู่

ผิดที่ผิดทาง และเจ้าของร้านผู้เกียจคร้านแล้ว ไชวะโดยยังมีเอกลักษณ์ที่แปลกประหลาดนิดหน่อย ในร้านจะเปิดเพลงเก่ายุคไชวะ⁴ ตั้งแต่เช้าถึงเย็น ซึ่งนั่นเป็นรสนิยมส่วนตัวของคุณคีรีโกะ

บอกตามตรง ตอนแรกที่เริ่มทำงาน เพลงป๊อปยุคไชวะไม่ค่อยคุ้นหูฉันในวัยยี่สิบแปดเท่าไรนัก อาจเพราะไม่ชอบเนื้อเพลงที่อ่อนไหวทางอารมณ์ รวมถึงเมโลดีและการเรียบเรียงที่ขึ้นอยู่กับอารมณ์เสียดี้อ ๆ มากเกินไป แต่เมื่อฟังผ่าน ๆ เป็นดนตรีพื้นหลังอยู่อย่างเดียวถึงสามเดือน ฉันก็เริ่มฮัมเพลงต่าง ๆ ได้เมื่อไรไม่รู้ และชอบมากกว่าเพลงเจ็อบสมัยใหม่เสียอีก ขนาดตัวฉันเองยังตกใจในความเปลี่ยนแปลงนี้เลย

ไชวะโดเป็นคาเฟ่ขนาดกะทัดรัด มีเพียงที่นั่งตรงเคาน์เตอร์เจ็ดที่และโต๊ะสำหรับสี่คนจำนวนสามโต๊ะ แต่ตรงหน้าเก้าอี้โยกของคุณคีรีโกะ—พูดง่าย ๆ ก็คือ “ที่นั่งสูง” มี “ชั้นวางของ” ขนาดใหญ่ बैठเริ่มตั้งอยู่ ชั้นวางของนั้นไม่ได้ประดิษฐ์านเทพเจ้า แต่เก็บแผ่นเสียงมากกว่าหนึ่งพันแผ่นและตุ๊กตาดารุมะตัวใหญ่ที่วาดแค่ตาข้างขวา พูดง่าย ๆ คือ เท่ากับว่าสิ่งที่มีเกียรติที่สุดในร้านนี้คือแผ่นเสียงยุคไชวะและตุ๊กตาดารุมะ

หากพูดถึงจุดที่แปลกของร้านนี้ก็คงมีไม่จบสิ้นทำนองนี้ แต่จริง ๆ แล้ว จุดที่แปลกที่สุดในความหมายที่แท้จริงนั้นอยู่ตรงรูปแบบธุรกิจ

⁴ ช่วงรัชกาลของจักรพรรดิอิโรฮิโตะ (ไชวะ) ซึ่งเป็นรัชกาลที่ยาวนานที่สุดของญี่ปุ่น เริ่มตั้งแต่ ค.ศ. 1926 ถึง ค.ศ. 1989

ร้านนี้—ดำเนินธุรกิจลับที่เรียกว่า “นักเหยียวยาจิดใจ” ซึ่งให้ความช่วยเหลือลูกค้าที่มีบาดแผลในใจ

แม้บอกว่าดำเนินธุรกิจ แต่ไม่ใช่ธุรกิจอย่างเป็นทางการ คุณคิริโกะบอกว่า “ชาวลือแพร่สะพัดไปเอง เลยมีคนมาไหว้วานเรื่อยๆ เฮ้อ วุ่นวาย...”

แน่นอนว่าเนื่องจากไม่ใช่ธุรกิจอย่างเป็นทางการ จึงไม่รับค่าตอบแทน

อย่างไรก็ตาม คุณคิริโกะไม่ใช่นักบุญที่ห่มเทเพื่อผู้อื่นโดยไม่คิดค่าตอบแทน (พูดให้ถูกก็คือ เป็นคนที่แม้แต่ร้านของตัวเองยังไม่ทำงานให้เป็นเรื่องเป็นราวเลย)

หากถามว่าแล้วจะทำอย่างไรเพื่อแลกเปลี่ยนกับค่าตอบแทนล่ะ

คำตอบเป็นอย่างที่เดา

ให้ “ถวายเป็นบุญ” ในกล่องทำบุญที่วางอยู่เรียงรายข้างเครื่องคิดเงินนั่นเอง

ห้องฟ้ายามเย็นในวันนั้นเป็นสีส้มปะรด ย่านร้านค้ากินนั้นสว่างเรืองรองราวกับทัศนียภาพในความทรงจำ เพลง *บ้านเกิด*⁵ ซึ่งเป็นเสียงกล่องดนตรีดังออกมาจากลำโพงเก่าที่อยู่กลางย่านร้านค้าในเมืองอบอวลไปด้วยบรรยากาศชวนให้นึกถึงวันวานยิ่งขึ้น เสียงบอกเวลาหกโมงเย็นลอดเข้ามาในโถงโศกเช่นกัน

⁵ *Furusato* เพลงสำหรับเด็กของญี่ปุ่น แต่งขึ้นในปี ค.ศ. 1914

“ฉันคิดมาตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว ท่อนที่ร้องว่า ‘อุซางิ โออิชิ คาโน ยามะ (ภูเขาลูกนั้นที่มีกระต่ายอว้อย)’ นี่นะ ไม่โหดร้ายไปหน่อยหรือ บอกว่าจะกินกระต่ายที่น่ารักนะ”

“นั่นสินะ ถ้าจะกิน ยังไงก็ต้องวัวหรือหมูเนอะ”

“เพราะคนสมัยก่อนยากจน ไม่มีอะไรกินนอกจากกระต่ายละมัง”

พวกเด็กเกเรของโรงเรียนมัธยมปลายกินนั่นยึดโต๊ะข้างกล่องทำบุญคุยกันอย่างสบายอารมณ์ เด็กเหล่านี้เป็นลูกค้าประจำที่มักจะโดดเรียนมาที่ร้านทั้งชุดนักเรียน แต่ดูเหมือนวันนี้จะเข้าเรียนเป็นเรื่องเป็นราวแล้วค่อยแวะมาหลังเลิกเรียน

“นี่ คักก็คิดอย่างนั้นใช่ไหม”

เด็กยิ้มผสมสีแดงหันมาถามฉันที่กำลังล้างถ้วยกาแฟอยู่

“เฮ้ะ”

“กินกระต่ายนะ มันจะไม่แยءหรือ”

“เฮ้อ...ฉันไม่คิดอย่างนั้นหรอก”

“ไม่จริง ทำไมละ คักก็ กระต่ายน่าสงสารออก”

ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น—ฉันหัวเราะคิก ตั่งท่าจะบอกเนื้อเพลงที่ถูกต้อง แล้วก็ได้ยินเสียงเป็่อหน้ายดังมาจากด้านในร้าน หรือก็คือตรงที่นั่งสูง

“ให้ตายเถอะ ใจกันจังเลยนะ”

“หือ...”

คนที่พวกเด็กเกเรหันไปมองสุดปลายสายตาแน่นอนว่าเป็นคุณศิริโกะ วันนี้ก็สวมชุดเดรสแหวกอกเหมือนพนักงานต้อนรับของสแน็กบาร์ และปลดปล่อยเสน่ห์ออกมาเต็มที่

“นี่พวกเธอ อย่าสั่งกาแฟแก้วเดียวแล้วนั่งแช่ รีบกลับบ้าน
ไปอ่านหนังสือซะ คนโง่เนื้อไม่หอมสำหรับผู้หญิงหรอกนะ”

คุณคิริโกะโยกเก้าอี้โยกดังเอี๊ยดอ๊าด...เอี๊ยดด้วยน้ำเสียง
เย้ายวนอย่างยิ่ง มือขวาถือเบียร์กระป๋องไฮเนเก้น กำลังหลุม
มองหน้าหนังสือการ์ตูนที่เปิดอยู่ในมือซ้าย เป็นหนังสือการ์ตูน
ที่ฉันทึ่งชื่อมาเมื่อวาน แต่คุณคิริโกะเอาไปอ่านก่อน

เอี๊ยดอ๊าด เอี๊ยดอ๊าด...

ทุกครั้งที่โยกเก้าอี้โยก เส้นผมสีดำเป็นประกายเงางาม
จะพลิ้วไหวอยู่ข้างแก้ม เผยให้เห็นใบหน้าด้านข้างที่มีเสน่ห์ลึกลับ
ดูเหมือนว่าตัวตนของคุณคิริโกะจะไปกระตุ้นเด็กชายวัยรุ่นอย่าง
รุนแรงจนสองในสี่คนกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“อะ...เอ่อ...คุณคิริโกะ”

เด็กเกรหัวเกรียนเรียกด้วยน้ำเสียงหวาดๆ

เอี๊ยดอ๊าด เอี๊ยดอ๊าด...

มีแต่เก้าอี้โยกที่ยังคงโยก ไม่มีเสียงตอบกลับ มักเป็นเช่นนี้
เสมอ

“เอ่อ...คือว่านะครับ พวกผมโง่ตรงไหนเหรอครับ”

คุณคิริโกะที่ถูกถามจิบเบียร์ด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย โดยไม่ละ
สายตาไปจากหนังสือการ์ตูนแม้แต่หน่อย

“...”

ความเงียบที่เย้ายวนเกินบรรยายก่อตัวขึ้น

“นะ...นี่ คักก็ พวกผมโง่เหรอ”

ทั้งสี่คนยอมแพ้ หันมามองฉันที่อยู่ในเคาน์เตอร์ มองด้วย
สายตาเหมือนสัตว์กินพืช สงสัยคงอยากให้ช่วย ฉันหัวเราะคิก

โดยไม่ตั้งใจ

“คือว่านะ เพลงบ้านเกิด นะ ไม่ใช่ ‘อุซางิ โออิชิ’ (กระต่าย
อว้อย) แต่เป็น ‘อุซางิ โออิชิ’ (ไล่ตามกระต่าย) นะ”

“เฮ้ะ โออิ...ชิหรือ”

“อ้อ ถ้าเขียนเป็นตัวอักษรคันจิจะเป็นตัวอักษรที่หมายถึง
ไล่ตาม เนื้อเพลงหมายความว่าคิดถึงภูเขาภูเขานั่นที่เคยไล่ตามกระต่าย
ต่างหากล่ะ”

“งะ จริงหรือ”

“สิบเจ็ดปีที่เกิดมา ผมนี่ว่ากินกระต่ายมาตลอดเลย”

“ผมด้วย”

“ว่าแต่ ผมคิดมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว คักก็นี่ฉลาดนะ”

“เรียนจบมหา’ลัยหรือ”

“อืม ก็จบอยู่หรือ...”

“นั่นสิ่น่า แวนตากรอบดำนันทำให้ดูจริงจังสุดๆ เลยนี่นา”

เมื่อถูกเยินยอด้วยเรื่องแปลกๆ ฉันยืมเงื่อนและตอบว่า
แยแล้วสิ จากนั้นได้ยินเสียงเบือหน่ายดังมาจากที่นั่งสูงทันที

“ไซ่ที่ไหนล่ะ”

“เฮ้ะ...”

พวกเด็กเกรพุดไม่ออกอีกครั่ง

“คักก็ไม่ได้ฉลาด พวกเธอโง่สุดๆ ต่างหาก”

“เฮ้อ...”

“จริงหรือ...”

พวกเด็กเกรสะดุ้งกับการตบมุกแบบไม่ยั้งของคุณศิริโกะ แต่
ไบหน้านั้นบ่งบอกว่าดีใจนิดหน่อยที่ถูกคุณศิริโกะแกล้ง

“ใกล้จะปิดร้านแล้ว พวกเด็ก ๆ กลับไปอ่านหนังสือซะ”
ทั้งสี่คนมองหน้ากันยิ้มเฉือน แล้วทยอยลุกจากที่นั่ง ฉันทย้าย
จากเคาน์เตอร์ไปยังเครื่องคิดเงิน

“คุณศิริโกะ แล้วผมจะมาใหม่ครับ!”

เด็กเกเรคนหนึ่งตะโกนเข้าไปด้านในขณะจ่ายเงิน

“ใส่เงินทำบุญบ้างนะ”

คุณศิริโกะตอบโดยไม่ยิ้ม

“อ๊ะ...ขอโทษครับ ตอนนี้ผมถึงแตก”

“ผมด้วย”

“งั้นก็รีบ ๆ กลับไปซะ”

“ฮ่า ๆ ๆ รับทราบครับ คักก็ แล้วเจอกันนะ”

“คักก็บ๊ายบาย”

แม้จะเกเร แต่ก็ยังเป็นแค่นักเรียนชั้นมัธยมปลาย ฉันทยิ้ม
แล้วพูดว่า “แล้วมาใหม่นะ” กับพวกเด็กผู้ชายหน้าสิ่วที่โบกมือน้อย ๆ
พอพวกนักเรียนมัธยมปลายกลับไป ร้านพลันเงียบกริบทันที
เพลงบัลลาดยุคโซเวียตที่นุ่มนวลแทรกซึมไปทุกซอกทุกมุมของร้าน
เป็นเสียงนักร้องสาวก้องกังวาน

“คุณศิริโกะ นี่เพลงของใครเหวอคะ”

“หือ นี่นะเหวอ—”

คุณศิริโกะเงยหน้าในที่สุด แต่แล้วกระดิ่งโลหะที่ประตูร้าน
ก็บรรเลงเสียงอ่อนหวาน

กริ่งกริ่ง

ฉันทยิ้มแล้วพูดว่า “ยินดีต้อนรับค่ะ” ตามปฏิริยาอัตโนมัติ
เป็นลูกค้าใหม่

มาตามแต่งตัวค่อนข้างเรียบร้อย แต่หว่างคิ้วมีรอยย่น
รูปปากคว่ำ ร่องแก้มลึก อยู่ในสภาพเหนื่อยล้ามากอย่างบอก
ไม่ถูกทีเดียว อายุคงเกือบๆ ห้าสิบปี ดวงตาที่กรีดอายุไล่เนอรฺหนา
ฉายแววไม่ยอมมไคร่ง่ายๆ

ถึงจะมาเร็วกว่าเวลานัดเล็กน้อย แต่เธอคนนี่ต้องเป็นโกชิมะ
ยูริโกะ ผู้ให้ว่วนให้“เยียวยา”แน่ๆ—

“เอ่อ ฉันชื่อโกชิมะคะ”

แล้วก็ใช่จริงๆ ด้วย มาตามที่เป็นผู้ให้ว่วนเปล่งเสียงต่ำ
บอกฉันที่อยู่ในเคาน์เตอร์ ทว่าสายตาเหลือบมองข้างเครื่องคิดเงิน
ทางซ้ายมือ แน่ขนอนว่าคงข้องใจกับหิ้งบูชาและกล่องทำบุญนั่นเอง

“กำลังรออยู่เลยคะ เชิญนั่งทางนี้คะ”

ฉันตอบเช่นนั้น แล้วนำทางเธอไปยังโต๊ะตรงที่นั่งต่ำใกล้
ทางเข้า พุดง่าย ๆ คือ ข้างหิ้งบูชาเหมือนอย่างเคย

เมื่อมองไปที่คุณศิริโกะบนเก้าอี้โยกก็เห็นเธอเงยหน้าจาก
หนังสือการ์ตูน ส่งสายตาร้อนแรงมาทางที่นั่งต่ำ กำลังประเมิน
มาตามอยู่นั่นเอง หรือก็คือกำลังตรวจสอบว่าลูกค้ารายนี้ดูท่า
จะถวายเงินทำบุญจำนวนมากหรือไม่ ทว่าความร้อนแรงของ
แววดานั้นเย็นลงในเวลาเพียงสองสามวินาที แล้วคุณศิริโกะ
ก็กลับสู่โลกของหนังสือการ์ตูนอีกครั้ง

“เอ่อ...”

คุณยูริโกะนั่งบนเก้าอี้ เงยมองฉันที่ยกน้ำเย็นมาให้ด้วย
ใบหน้ากังวลนิดหน่อย

ฉันเอียงคอจนง เอ่ยว่า “คะ?”

“คุณศิริโกะที่เป็นนักเยียวยาจิตใจคือคุณหรือคะ”

“เปล่าค่ะ ฉันเป็นพนักงานของร้านนี้ คุณคิริโกะคือ—”

ฉันใช้สายตาคี้นำไปทางที่นั่งสูงด้านใน

เอี้ยดอียด เอี้ยดอียด...

ทั้งที่น่าจะได้ยินเสียงของคุณยูริโกะ แต่คุณคิริโกะยังคง
หลุบมองหนังสือการ์ตูนในมืออยู่อย่างนั้น

ฉันอึดอัดมาก และตั้งท่าจะหัวเราะกลบเกลื่อนดัง “ฮะ...”
แล้วกระดิ่งก็ดังกรังกรังอีกครั้ง

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

“โอ้ คักก็ เหนื่อยหน่อยนะ ถึงจะบอกว่าฤดูใบไม้ร่วง แต่
ยังร้อนอยู่เลยน้ำ”

คนที่ปรากฏตัวกะทันหันโดยมีเหงื่อไหลลงมาจากผมทรง
สกีนเฮดมันแผลบคือ คุณโทคิกาวะ อัดสึยะ ที่อ้างตัวเองเป็นผู้มี
ญาณวิเศษ แม้จะอายุสี่สิบห้าและแต่งตัวน่าสงสัยสุดขีดเหมือน
เอาเจ้าอาวาสกับนักบวชภูเขามารวมกันแล้วหารสอง แต่ก็ไม่ใช่
วิญญาณร้าย เขาเป็นหนึ่งในขาประจำจิตใจดีที่โดนเสน่ห์ของ
คุณคิริโกะครอบงำ ด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบ
เซนติเมตร ทุกคนจึงเรียกเขาว่า “คุณนักบวช”⁶

แล้วยังมีขาประจำอีกคนหนึ่งตามหลังร่างสูงใหญ่นั้นเข้ามา
“สวัสดีครับ”

คามิยามะ เรียวคุง หนุ่มหล่อผู้มีใบหน้าสงบเยือกเย็นถือ

⁶ คำว่านักบวช 入道 คล้ายกับคำว่า 大入道 ที่หมายถึงปีศาจจำพวกยักษ์
บางคนมีลักษณะภายนอกคล้ายนักบวช บางคนขนาดใหญ่กว่ามนุษย์ทั่วไป
เล็กน้อย บางคนสูงใหญ่กว่าภูเขา

หมวกกันน็อกสีดำในมือข้างหนึ่ง เขาทำงานเป็นพนักงานขี่มอเตอร์ไซด์
ส่งของ ดูเหมือนเพิ่งจะอายุสิบเก้าปี แต่สุขุมกว่าผู้ใหญ่ทั่วไปมาก
ทั้งการพูด การกระทำ และการแต่งตัวดูดีอยู่เสมอ จึงเป็นเด็กหนุ่ม
ที่เนื้อหอมในหมู่เด็กผู้หญิง

“มาตามคนนี่หรือที่เป็นผู้ให้ว่วน”

คุณนักบวชยื่นจิ้งก่าอยู่หน้ากล่องทำบุญ ก็มองคุณยูริโกะ
แล้วเอ่ยเสียงดัง

“ใช่ค่ะ”

ฉันตอบแทนคุณยูริโกะที่ตะลึงงัน

“โอ้ ถ้าฉันขอเสียมารยาทหน่อยนะ”

คุณนักบวชนั่งลงตรงข้ามคุณยูริโกะโดยมีสร้อยที่เหมือน
ลูกประคำขนาดมหึมาห้อยลงมาจากคอส่งเสียงกรังกรัง เรียวคัง
ก็นั่งเงียบ ๆ อยู่ข้างเขา

“เอ๊ะ อะ เอ่อ...”

คุณยูริโกะที่ดูเหมือนถูกกดดันจากพลังอำนาจของคุณนักบวช
มองฉัน

“ไม่เป็นไรค่ะ เพราะสองคนนี่เป็นผู้ช่วย”

“ผู้ช่วยหรือ”

“ใช่ค่ะ มีผู้ช่วยคนอื่นด้วย แต่วันนี้เป็นสองคนนี่ค่ะ”

“...”

คุณยูริโกะดูสงสัย ฉันจึงกำชับอีกครั้งว่า “ไม่เป็นไรค่ะ”

“นี่ คั๊กก็ ก่อนจะให้มาตามคร่ำครวญ ฉันร้อน ขอซาเย็น
หน่อยสิ ไม่ใส่นมกับน้ำตาลนะ”

เมื่อคุณนักบวชพูด เรียวคังที่อยู่ข้างๆ ก็พูดต่อว่า “ผมด้วย”

ฉันพยักหน้าแล้วมองคุณยูริโกะ

“ฮะ...ฉันก็ขอแบบเดียวกันค่ะ”

“รับทราบค่ะ”

ฉันค้อมศีรษะเล็กน้อยๆ แล้วกลับไปในเคาน์เตอร์ คุณนักบวช
เริ่มดำเนินรายการทันที

“ถ้าฉันคร่ำครวญให้หมดเลยครับ”

“คร่ำครวญเหวอ”

“หือ ไม่รู้ระบบของที่นี่เหวอ”

“เอ่อ แล้วคุณคิริโกะที่เป็นนักเปียโนวาจิดใจ...”

คุณยูริโกะหันไปมองที่นั่งสูงด้วยใบหน้าสงสัยยิ่งกว่าเมื่อครู่
คงงุนงงกับคำพูดที่แปลกประหลาดและเครื่องแต่งกายเหมือน
คอสเพลย์ของคุณนักบวช ถึงอย่างนั้นคุณคิริโกะก็ยังคงหมกมุ่น
กับหนังสือการ์ตูนเหมือนเดิม

“เอ่อ ขอโทษนะค่ะ”

แม้คุณยูริโกะจะส่งเสียงเรียก แต่คุณคิริโกะก็เข้าไปอยู่
ในโลกของหนังสือการ์ตูนพลางโยกเก้าอี้โยก ท่าที่หยิ่งโสเช่นนั้น
ทำให้รอยยิ้มระหว่างคิ้วของคุณยูริโกะดูลึกขึ้นเล็กน้อย

“คือว่า ฉันได้ยินข่าวลือของคุณคิริโกะ เลยอดสำรามาที่นี้
นะค่ะ”

คุณยูริโกะเปล่งเสียงแหลมนเล็กน้อยพร้อมกับเอี้ยวตัวท่อนบน
ไปทางที่นั่งสูง

“เฮาน่า คุณนาย”

ตอนที่คุณนักบวชส่งเสียงเรียกเพื่อทำให้สถานการณ์ดีขึ้น—

“โอ้...อาราย”

คุณศิริโกะเปล่งเสียงเปื้อนหน่ย แล้วเงยหน้าในที่สุด

“อะไรนะเธอ...คุณเป็นนักเปียวยายจิตใจใช่ไหมคะ ไม่คิดจะฟังเรื่องของผู้ให้ว่วนเธอคะ”

รอยย่นระหว่างคิ้วของคุณยูริโกะลึกลงไปอีกเล็กน้อย

“อะ...เอ่อ ซาเย็นได้แล้วค่ะ”

แม้ฉันจะยกซาเย็นสามแก้วมาที่โต๊ะด้วยความหวาดหวั่นนิดหน่อย แต่คุณยูริโกะยังคงหันไปมองทางที่นั่งสูง

ทันใดนั้นก็มียาวหวดดัง “ฮ้าว” ฟังดูซีมีเซามาจากสุดปลายสายตานั้น แล้วคุณศิริโกะที่น้ำตาเริ่มก็หยุดโยกเก้าอี้โยก แผ่นเสียงของเพลงป๊อปปูล่าโซเวียตเล่นจบแล้วนั่นเอง

คุณศิริโกะวางหนังสือการ์ตูนบนริมเคาน์เตอร์ แล้วลุกขึ้นช้า ๆ จากนั้นพิมพ์พม่าเหมือนฮัมเพลงว่า “เอ ต่อไปเอาเพลงไหนดีนี่” แล้วเริ่มเลือกแผ่นเสียงจากชั้นวางของขนาดใหญ่ซึ่งมีตุ๊กตาดารุมะที่วาดแค่ตาข้างขวาวางอยู่

“ฮะ เอาเพลงนี้ดีกว่า”

แล้ววางแผ่นเสียงที่เลือกออกมาบนเครื่องเล่นแผ่นเสียงอย่างคุ้นเคย

ไม่กี่วินาทีต่อมา เพลงของนาคาจิมะ มิยุกิ ก็ดังออกมาจากลำโพง

อย่างนี่นี่เอง เหมาะกับบรรยากาศของคุณยูริโกะในตอนนี้นี่เลย

คุณศิริโกะซงกาแพและซาไม่เก่ง แต่ฉันคิดว่าเธอนับเป็นอัจฉริยะในเรื่องการเปิดเพลงป๊อปปูล่าโซเวียตให้เข้ากับบรรยากาศของสถานที่แห่งนั้น

หลังจากเพิ่มเสียงเล็กน้อย คุณคิริโกะก็ทำหน้าที่พึงพอใจ
ก่อนจะหันไปมองคุณยูริโกะซ้ำๆ แล้วยื่นกอดดอก

“บอกไว้ก่อนนะคะ—” คุณคิริโกะเอ่ยปาก หางคิ้วตลก เป็น
สีหน้าของหญิงสาวที่ดูรำคาญปนลำบากใจ แต่กระนั้นก็มีเสน่ห์มาก
เหลือเกิน “ฉันไม่ใช่ นักเชี่ยวชาญจิตใจหรอกนะคะ”

คุณยูริโกะทำตาโต อุทานว่า “หา?”

เริ่มอีกแล้ว...คุณนักบวชกับฉันมองหน้ากันแล้วยิ้มเจื่อน

“ฉันเป็นเจ้าของคาเฟ่ ถ้าอยากให้ช่วยฟังคุณคร่ำครวญ ไป
ขอร้องเทพเจ้าตรงนั้นสิคะ”

“ทะ...เทพเจ้าเหรอ...”

คุณยูริโกะเหลือบมองหิ่งบรูซา แล้วตะลึงงันอยู่อย่างนั้น

“บางทีพวกฉันอาจจะบังเอิญฟังคุณคร่ำครวญกับเทพเจ้า
อยู่ พอฟังแล้วก็อาจจะอยากจู้จี้จ้านไม่ใช่เหรอ แบบว่าอยากแผลง
ทำอะไรสักอย่างให้จัง”

“หมายความว่ายังไง”

คุณยูริโกะเหลือบมามองฉัน

“คึกก็ บอกคุณคนนี่ไปว่าเราเป็นคาเฟ่”

คุณคิริโกะมองฉันแล้วพูดบ้าง ทำหน้าดูท่าทางสนุกนิดหน่อย
อย่างบอกไม่ถูก พอมองไปที่คุณนักบวชกับเรียวกุงก็เห็นว่าทั้งคู่กำลัง
ยิ้มเจื่อนดังคาด

ให้ตายสิ เอ๊ย ทำไมต้องเป็นฉันซึ่งไม่ชอบเรื่องทะเลาะวิวาท
ด้วยนะ...แต่เอาเถอะ ถ้าคุณคิริโกะพูดอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้

“คือว่าจ้ะคะ—”

ฉันกระแอมน้อยๆ เลื่อนแว่นตาแพ้นกรอพบคำขึ้น แล้ว

ลองอธิบายให้คุณศิริโกะเข้าใจง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีหน้าซ้ำยังพยายามไม่ทำให้โกรธมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วย

พูดง่าย ๆ คือ โชวะโดเป็นเพียงคาเฟ่ ไม่ได้ดำเนินธุรกิจที่เรียกว่า “นักเชี่ยวชาญจิตใจ” จึงจะให้ผู้ที่ต้องการรับการเชี่ยวชาญคร่ำครวญให้เทพเจ้าประจำห้องบูชาได้ยินเอง แล้วคุณศิริโกะกับเหล่าผู้ช่วยที่บังเอิญได้ฟังก็จะเข้าไปจุ่นจ้านต่าง ๆ นานา เกี่ยวกับการจุ่นจ้านนั้น เนื่องจากสิ่งนั้นไม่ใช่ธุรกิจ จึงไม่รับค่าบริการ แต่สนับสนุนให้ถวายเงินทำบุญแทน แล้วที่พาลูกค้าที่ต้องการเชี่ยวชาญมานั่งใกล้ห้องบูชาก็เพื่อให้เทพเจ้าได้ยินคำคร่ำครวญได้ง่ายทำนองนั้น

พูดเองก็เกือบยิ้มเจื่อนว่านี่มันทะแม่งจริง ๆ เลย...แต่นั้นเป็นเรื่องจริงเลยช่วยไม่ได้ ทว่าเป้าหมายที่แท้จริงของการให้ผู้ไหว้วานนั่งใกล้กล่องทำบุญเป็นแผนการของคุณศิริโกะเพื่อให้ถวายเงินทำบุญได้ง่าย และแม้จะบอกว่าเป็นผู้ช่วย แต่พวกเขาเป็นเพียงลูกค้าขาประจำ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญจากคุณศิริโกะในอดีตแล้วกลายเป็นแฟนคลับ ฉันเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ

“อืม เราก็ประมาณนั้นละคะ”

คุณศิริโกะกล่าวพลางหัวเราะคิกคักใส่ฉันที่อธิบายรวดเดียวจบ

“แบบว่า พอดักก็อธิบายแล้วฟังดูทะแม่ง ๆ เนะ”

ฉันอึ้งไปนิดหน่อย ฉันไม่อยากถูกคุณศิริโกะต่อว่าหรอกนะคะ! คุณนักบวชหัวเราะก๊าก แล้วเอ่ยเรื่องที่ทะแม่งยิ่งกว่า

“เอาน่า คักก็ ไม่ต้องคิดมาก วิญญาณผู้พิทักษ์ของเธอ ก็บอกให้หัวเราะนะ อย่าถือสาเลย”

“...”

คุณยูริโกะตกตะลึงกับบทสนทนาแปลกประหลาดเช่นนี้
เร็ววคุงซึ่งเป็นผู้เป็นคนมากที่สุดเพียงหนึ่งเดียวพูดกับเธอด้วย
น้ำเสียงเยือกเย็น

“เดี๋ยวน้ำแข็งในชาเย็นก็ละลายหรือครับ”

“ฮะ นะ...นั่นสินะ”

คุณยูริโกะจรดปากที่หลุดด้วยใบหน้าเหมือนได้สติ

“อืม เพราะงั้นนะนะ ถ้าใจเย็นลงแล้วก็คร่ำครวญมาได้เลย
ครับ”

คุณนักบวชยิ้มยิงฟันด้วยใบหน้าที่คล้ายแดดเป็นมันเลื่อมจาก
การบำเพ็ญเพียร แล้วดื่มชาเย็นรวดเดียวหมดแก้วโดยไม่ใช้หลอด

หลังดื่มชาเย็น คุณยูริโกะใจเย็นลงเล็กน้อย เธอหันไป
ทางคุณนักบวชที่ยกท่อนแขนล้ำขึ้นขึ้นกอดอกอยู่อีกฟากของโต๊ะ
แล้วเริ่มบอกเหตุผลของการมาที่นี้ที่ละน้อย

ในช่วงแรกคุณยูริโกะเล่าเหมือนเลือกใช้ถ้อยคำ แต่ดูเหมือน
จะเครียดลงกระเพาะน่าดู น้ำเสียงนั้นเริ่มมีอาการร่วมขึ้นเรื่อย ๆ
รู้ตัวอีกที เธอก็กำลังพูดอย่างดุเดือดด้วยน้ำตาคลอเบ้า

เนื้อหาที่เธอเล่านั้น สรุปได้เช่นนี้

ปัจจุบันคุณยูริโกะเป็นแม่บ้านเต็มตัว อาศัยสี่สิบเจ็ดปี
มีลูกสาวเรียนอยู่โรงเรียนมัธยมปลายกินนังชั้นปีที่สอง หลังจาก
แต่งงานก็อาศัยอยู่กับพ่อแม่ของสามีมาตลอด แต่พ่อสามีเสียชีวิต
ไปเมื่อสองปีก่อน นอกจากนี้ กระทั่งสามีก็ยังมาตัววนจากไป